

Kara Çocuk 2

- şiirler -

Yayın Tarihi:

08.06.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Bir Duanın Cevabı Olmak

Ben seni sen bilmeden,
hatta ihtimal dahi vermezken sevdim.
Ve aslında sevdiğimi biliyorum.
Ama sevmeyi henüz bilemedim,
çünkü seviyorsan da
bunu hiç açık etmedin.

Kalbine uzak kalan bir yabancı değilim.
Sen anlattıkça anladım içini,
korkularını, sessizliklerini.
Sana sadece bakmadım;
seni izledim, düşündüm,
bir ömrün duası gibi içimde taşıdım.

Çünkü seni sevmek kolay değil,
ama senin sevmen de öyle.
Ve ben bunu bilerek,
bunu severek yürüdüm sana.

Ben de mükemmel değilim elbette.
Hiçbirimiz değiliz Ondan başka (s.a.v).
Ama bizim eksiklerimiz,
birbirimize denk gelen parçalar gibi.
Ve sen eksiksen bile,
ben yine de tam sevdim seni.

Geç mi geldim bilmiyorum,
ama geç gelen her şey
belki de duasına en çok yakışandır.
Ve ben,
senin kalbine en layık hâlimle
bir duanın cevabı olmayı istiyorum.

Kırıldığında, sustuğunda,
bir kelimeye bile gücün olmadığında,
yanında olmak isterim.
Sadece destek olmak değil,
suskunluğunu da hissedip
yüreğinde bir sessizlik arkadaşı olmak isterim.
Çünkü bilirim,
suskunluk bazen anlatmaktan daha gürültülüdür.

Geçmişinin gölgelerine kandil olmak isterim,
senin de bana fener olmanı.
Çocukluklarımız bile benzer düşlerle yazılmış gibi,
acılarla büyüyen o küçük hâllerimiz
şimdi birbirini anlamak için sabırsız.

Sabretmeseydim yola çıkmazdım zaten.
Çünkü bu yol,
kolay sevenlerin değil,
yüreğiyle yürüyenlerin yoludur.

Ve düşmeden tutacağım elini,
ama düşersen de
seninle düşüp seninle kalkacağım.
Yarım kalmasın hiçbir an.

Allah,
nasip olmayacak şeyi dua ettirmezmiş.
Ve sen,
benim ettiğim son duamdın.
Gerçek olamayacak kadar güzel bir hayal diyordun ya,
belki de o hayalin ucunu gördük.
Ve şimdi,
dua edip göreceğimiz daha nice güzellik vardır belki de.

Ve bil ki,
sen seversen ben zaten buyum.
Hatalarıyla yüzleşen,
gerekli güncellemeleri yapan,
yine de içindeki özü koruyan bir ben.
Bazen kabulleniriz,
bazen tamamlarız.
Çünkü biz benziyoruz.
Ama benzerlik yeter mi bilmem.

Ben;
sadece benzemek değil,
aynı yolda yürümeyi,
aynı sabra sarılmayı,
aynı duada yer almayı istiyorum seninle.
Çünkü sonucu ne olursa olsun,
ben seni sevdim.
Ama sonucu olursa,
bu sevgi sadece yaşanmakla kalmaz,
bir ömür boyunca yaşatılır.

İşte ben buna inanıyorum.
Ve biliyorum:
İki kalp,
aynı duaya "amin" dediğinde,
hiçbir hayal sadece hayal kalmaz.

Kara Çocuk 2

Divân-ı Aşk-ı Pâk

Mecnûn olup her sevdâyâ düştüm, dîvâne oldum,
Bilmem ki niçün cânıma bunca mihnet doldu?

Cismin hevâsı bir serâb, gönül gamdan harâb,
Vâdî-i hicrânda aşk, âh ile bir cânân buldu.

Kim ki cemâl-i Hak bilip her sûrete aldanmaz,
Şol aşk-ı pâk içre cân, dîdâr ile meşgûl oldu.

Ey pervâne, şem' sanma dünyâda yanan aşkı,
Yansa dahî, mâşûkun cânına mihnet doldu.

Sen aşkı Hak bil, cânını aşkında fânî eyle,
Kim Hakk'a vuslat erişti, aşk-ı Hak'la mesrûr oldu.

Rahmet iner bu gece, günahkâr kalbler arınır,
Bera'tır af kapısı, aşk ehline bahşoldu.

Ey yâr, affı dile, secde eyle cân-ı cânâna,
Kim ki gözyaşı dökerse, Hakk'ın nûruyla doldu.

Kurtuluş gecesidir bu, dergâha varıp yakar,
Şol aşk-ı pâk içinde cân, mağfiretle mesrûr oldu.

Kara Çocuk 2

Dolunay'ın İstanbul Vuslatı

Süleymaniye'nin göğsünde bir dua tuttum,
Minareler göğe değil, içime yükseldi.
Boğazdan esen rüzgâr, senin adını getirdi,
Her dalga bir selam, her martı bir umut gibi.

"Allah'a ısmarladık," dedin,
Ben de içimden dedim ki:
"Önce Rabb'ime sonra kalbime emanet ettim seni."
Korkularım kara bir çocuktuktu,
Ama İstanbul çocuklara sabrı öğretiyordu.

Gölgesinde oturduğum tekkede
İçimden şu geçti:
"Bir hayali yeniden kurmak için söz sırası ellerimizde..."
Ve o eller, ne zaman titrerse
Adını anarım secde, kalbimle sessizce.

Çalığışu fısıldadı kulağıma:
"Seviyorsan, sabrın yüküdür boynuna inen,"
Sen bana Kamran olma dedin,
Ben de dedim ki:
"Sen yüreğime Çamlıca kadar yer ettin."

Dolunay indi Haliç'in üstüne,
Ve biz sustuk...
Ama suskunluğumuzdan şiir sızdı
Kalemimiz yoksa da,
Kalbimizle yazdık.

Her dua bir mektup oldu Ay'a,
Her secde yaklaştım vuslata biraz daha.
Senin gözlerinden geçtim,
Ey Dolunay!
Sen şahitsin,
Bu bekleyiş bir tükeniş değil,
Bir teslimiyetti Rabb'e.

Kara Çocuk 2

Gönlümde İstanbul, Dilimde Dua

Gün doğmadan yola düştüm Gülhane'nin gölgesinden,
Süzülüyordu sabah, tarihin sessiz nefesinden.
Serinlik indi usulca Ayasofya'nın taş kubbesine,
Kalbim, ilk ezanla eğildi; secdenin derin sesine.

Sultanahmet'te yürürken, her adımda tarih uyanır,
Gökyüzü duaya durur, maviyle sarılır anılar.
Bir çocuk simit satar, martılar böler zamanı,
İstanbul, eski bir duanın tekrar eden niyazı.

Topkapı'nın avlusunda rüzgâr geçmişi fısıldar,
Her köşe bir sır taşır, her pencere vuslat arar.
Bir sultanın sabrı gibi diz çöker zaman önümde,
Kalbim, hırkasıyla örtünür mukaddes bir öncüde.

Yerebatan Sarnıcı'nda yansır suretim suya,
Karanlıklar içinde niyet yürür duaya.
Her damla bir ayet gibi yankılanır taşta,
İnsan anlar o an: dua, kalpte başlar başta.

Kapalıçarşı'da değil, altın aramadım bu defa,
Tesbihte gizli huzuru buldum her eski rafta.
Kalbim tarttı terazide; elmas değildi esas,
Sabırla işlenmiş sözlerdi en gerçek miras.

Eminönü'nde çay içtim, bekleyişle rıhtımda,
Bir vapur yanaşırken sustum, daldım İstanbul'a.
Kürek sesleri arasında aktı içim boğaza,
Gönlüm sular kadar derin, sessiz bir ihtizaza.

Galata'ya yürüdüm; taşlar altında zaman,
Her taş, tarihe yazılmış mühürlü bir ferman.
Karaköy'den esen yel kokunu taşır gibiydi,
Ne çok susar insan bazen, kalabalık içindeydi.

Taksim'de yürürken, kalbim kalabalığa aykırı,
Her sokakta bir özlem, her bakışta nazar kırığı.
Bir şiir fısıldadı rüzgâr kulağıma yavaşça:
"İstanbul sustuğunda bile konuşur bakışla."

Eyüp Sultan'da eğildim, bir asrın önünde secde,
Her dua bir hicret gibi, her kelime yüce hece.
Kabirler arasında değil, içimde gezdim o an,
Bir adım daha yakındım rahmete, vuslata, zamandan.

Pierre Loti'de çay içtim, gözümde Haliç'in rengi,
Gönlüm semada dönerdi, düşünceyle bir derviş gibi.
Şusmak bazen yetmedi, baktım sadece uzun,
İstanbul sustuğunda, en güzel yazım O'nun.

Çamlıca Camii'nde yükseldi göğe selâm,
Her kubbe içimin yankısı, her minarede ilham.

Ay ışığında secde ettim, kalbimle baş başa,
Ne Ay görsün gözyaşımı, ne gece duysun tasa.

15 Temmuz Köprüsü'nde durdum, yürek gibi yüksek,
Her adımda bir duayla yankılandı gerçek.
Sular altımda aktı, zaman üstümde durdu,
Bir milletin secdesiyle İstanbul yeniden yoğruldu.

Kara Çocuk 2

Hâle Misali

Ağaçlar bakıyor gök hâleye,
Yağmurun iç sesi süzülür geceye.

Dolunay, suskun bir misafir gibi,
İçimi okşar, yalnızlığa sıcak bir perde.

İçimde açan yara, sessiz bir ezgi,
Kara çocuk gibi kaybolan bir harf sesi.

Kederin kısıracında ağlıyorum kendime,
Aciz bedenimle, kırıntılarla ayakta durmaya çalışırken.

"Umut fakirin ekmeğidir," derler,
Peki ya zengin? O da sever mi gizlice?
Bilmeyerek bekler mi yıllarca, kırgın mı, çaresiz mi?

Beklemek mi yıpratır, yoksa bilinmezlik mi?
Elimi gök hâleye açarım,
Rüzgarda süzülen yaprak misali...

Dualarımın sonunda bir liman var,
Dolunayın zarif ışığı altında saklı.

Zelzele içindeki ruhum,
Korkuya teslim olurken umuda tutunur.

Yol uzun, puslu ve belirsiz,
Ama dimdik durmalı yürek,
Korkmadan, inançla, güvenle;
O misafir elbet geçecektir bu yoldan.

Ve kapımı çalabilir belki,
Bir gece, sessiz ve habersiz...

Kara Çocuk 2

Hüzn-i Leyl

Gecenin secdesindeyim, nura döndü her hece,
Kalbim aşkın harmanında savrulurum tek yüce.
Bir hayâldir her görüntü, ne izim var ne biçim,
Benlik tende eridi, doğdu içte derinim.

Rüzgâr eder zikrini, her esişte "Hu" çalar,
Kevser damlar yıldızından, sırta dolu nâr sunar.
Ne gam ile yanarım, ne firaktan kurtuluş,
Her kıvılcım yakarış, her susuşta bir buluş.

Kandil gibi gönlümde sönmeyen bir nur yatar,
Secdeyle yoğrulurum, gözümde kevser akar.
Ne Leyla'da hikmet var, ne Mecnun'da vuslatım,
Kendimden geçip yandım, bendeki sır feryadım.

Kalem destur çekince yazdı levh-i mahzun'u,
Sûkûtumda yankılan aşkın en hakîkî nûru.
Her adım bir kefarete, her nefes bir arayış,
Gecenin koynundaki nârda buldum uyanış.

Bırak dünya beni alsın, sürgünüm vuslata var,
Kül olayım her secdede, doğsun içimde bahar.
Ey aşk, ey ezel nûru, al canımı vecd ile,
Yok olayım, yoklukla kavuşayım Sen'inle.

Kara Çocuk 2

İstanbul'da Ay Var Gibi

Bir vapur inerken martıların arasına,
Şehirde bir sessizlik düşer kıyıya.
Boğaz, senin sesini anımsar sanki,
Ay'ı andıran bir yüz gelir aklıma.

Kaldırımlar yürür gibi ardından,
Adını taşır rüzgâr, sokak sokak.
Her taşta, her camda ince bir iz,
Sen geçtin der gibi bakar bana.

Galata suskun, ama kalbim değil,
Ay orada durmuş gibi sabit ve derin.
Bir köprüden geçerken gözlerim,
Siluetin düşer suların içine damla damla .

Taksim'de bir kalabalık, ama eksik,
Eksik olan sen misin, yoksa bir şiirlik his?
Her köşe başı seni bir mısra gibi anlatır,
Sen sustukça şehir anlatır.

O sabah bir imtihan, kalabalığın içi,
Yanımda tekerrür eden o Ay kişi.
Yanı başımda duruşun kadar sessiz,
Ama ihtimal değil, kaderin kendisi bu kesin.

Ay'ı düşündüğümde sen geliyorsun,
Bir semt adı gibi, şehre siniyorsun.
İstanbul artık senden ibaret neredeyse,
Seni anlatmadan şiir bitmiyor bende.

Sen çekilsen bile cümleler kalıyor,
Suskunluk da bir dilek gibi akıyor.
Ben bekleyişe razı, söze sadık,
Seninle yazıldı bu şehirdeki her an, açık.

İstanbul çok şey gördü, çok şey bildi,
Ama bu sessizliği bile şiir bildi.
Bir çay, bir tramvay, bir gece ışığı,
Her biri senden iz taşıyor usulca.

Ve bil ki bu şiir bir vedanın değil,
Bir ihtimalin, bir niyetin, bir bekleyişin dili.
Ay doğduğunda hep aynı dua döner içimden:
Sen, İstanbul'da bir sabah gibi yeniden ...

Kara Çocuk 2

Kara ocuğun Dolunayı

Bir Gnl Beklerken

Sana bir aile hayaliyle yaklaştıım,
Kırılğan değil, kök salan bir niyetle.
Bir ev değil yalnızca,
Bir yuvaydı zlemim:
Birlikte susulan akşamlar,
Glşle mayalanmış sabahlar...
Ben seni sevdim,
Ama gsteremedin, ya da korktun,
Belki de benim kadar açık sevmedin.

Ve sonra dedin ki,
"Aşk yetmez; merhamet de gerek."
Oysa ben,
Sana duyduğum sevgiyi zaten
Merhametle bytyordum içimde.
Ama merhamet,
Sevginin zerine serilen ince bir örtüdür.
Sevgi yoksa,
O rt de rzgra teslim olur.

Ben seni severken,
Kendimi de tanıdım yeniden.
Yüreğimi ortaya koydum,
Cümle cümle, susuş susuş.
Ama şimdi aklımda bir soru:
Acaba sen,
Beni sevmeyi deniyor musun
Yoksa sadece seviliyor olmanın huzurunda mı bekliyorsun?

Ben bir düğme aramıyorum içimde,
Sevgimi kapatacak bir icat değil arzum.
Ben, sana açılan bir kapı oldum,
Ve senin "evet"inden başka bir kilit istemedim o kapıya.

Seninle bir "biz" olma hayalinden,
Bir "ben" olarak uyanmak korkutuyor beni.
Ve en çok da
Ben seni sevdim diye
Senin, sevdiğini sanman...

Eğer bana kalbini gerçekten vereceksen,
O zaman yorulmam,
Yıllar da geçse umutla beklerim.
Ama bilemezsem...
Belirsizlik her şeyden daha yorar.

Yine de bil ki,
Bu şiir bir sitem değil.
Bu bir aşkın,
Sana mektubu.

Ve eğer bir gün
Gözlerinin iiyle "evet" dersen,
Ben hazır olacağım —
Kalbimde smbllerle,
Avuğlarımnda dua gibi sakladığım sevginle .

Kara ocuk 2

Kırık Aynada Umut

Bazen umut, rüzgârın en nazlı haline bürünür,
Bir kuytuda uyanır, sessizce beklerken,
Gönlüm, hüsrânın buz dağlarında yol alır,
Ve sevda, kırık bir aynada kaybolur, bir hiçken.

Geceler siyah bir örtüyle sarar beni,
Zaman, solgun bir gül gibi düşerken sessiz,
Hasretin ince bir sızı gibi işlerken,
Ve gözler, firkaîin efsunlu izinde giz.

Rüzgârda savrulur birer birer hatıralar,
Bir serap gibi erir içimde eski düş,
Gözlerim sonsuzda kaybolan bir gemi,
Ve umut, küllerden doğmaya mahkûm bir kış

Kara Çocuk 2

Kırık Aynalarda Bir Dua

Yağmur inerken sükûtle şehre,
Bir kara çocuk eğilmiş zamana.
Avuçlarında tövbeler, gözlerinde umut,
Kırık aynalarda kendini aramakta.

Her damla, kalbimde bir dua olur,
Geceler sarmış beni yasla, hicranla.
Güven; ince bir cam gibi ellerimde,
Kırıldı bir vakit, ama yeniden kurar mıyım sana?

Ben sana benzeyen şiirler biriktirdim,
Her biri bir tebessümün hayaliyle yazılmış.
Adını andıkça içim üşür biraz,
Ve kalem titrer seni düşlerken sessiz.

Titrer yüreğim her bakışta,
Ama sabırla örerim içimde seni.
Gidemedim, çünkü içimde kalan
Senin duanla ıslanmış bir çocuk sesi.

Ey yağmurun aradığı o ılık ses,
Ey aynalarda yüzü silinmeyen hayal,
Ben hâlâ buradayım, kırık ama dimdik,
Seni bulabilmekti duam ; adı sabır, özü helal.

Kara Çocuk 2

Kırık Aynalarda Unut

Ey sükûtuyla konuştuğum yârin adı,
Vefâdan bihaber, rûhumda yâd adı.
Ne bilsin aşkı, kalbi körelmiş olan,
Bir tebessümle kandı, irfândan yoksun kalan.

Ben bendim; hilm ile sabrı harman ettim,
Sen sendin; gafletin koynunda kendin gittin.
Bir ömürlük dua idin, hâfızda silindin,
Zan ile hüküm verdin, kalbimden silindin.

Nice geceler sana secdeyle yoğruldu,
Güvenim, özüm, özrüm bile doğruldu.
Sen bir hevesin rüzgârında savruldun,
Ben her acıya sabırla tahammül kurdum.

Aynada kırık bir çehre gördüm de dün,
Meğer senin suretinmiş; yalanla örtülü dün.
Şimdi o ayna utancınla baş eğer,
Görsen kendini, kalbin bile hicâb eder.

Madem ki nazarında kıymet yokmuş hilmin,
Madem ziyanmış aşk, yazık o hâlis ilmim.
Ey kendi nefesine mağrur, gönlü dilsiz,
Unut beni, çünkü sen... sevmeyi bilmezsin.

Bil ki gün olur, pişmanlık çalar kapına,
Sığınacak bir yürek ararsın yanına.
Ama ben çoktan hükmü verdim kalbime:
"Sevdaya nâil olmayan, dua da edeme."

Kara Çocuk 2

Mukadder Vakit

Bir vuslatın kıyısında değil miyiz şimdi,
Ne tam yakın, ne de uzak düşmüş kalbimiz.
Sen kendine yürürken sabırla,
Ben seni, sen olduğun gibi beklemekteyim.

Korkuların karanlık değil bana,
Zira ben, gözlerindeki titrek güveni okudum.
Ve her çekindiğin adımda,
Sana düşmemesi için yükü,
Dualarımla omzundan aldım, habersizce.

Sevmek...
İrade ile teslimiyet arasında duran ince bir sırdır.
Bir gönle seni yok etme kudreti verip,
O kudreti rahmete dönüştürmesini dilemektir.
Ve ben o duayı ettim,
Bir Dolunay gecesinde, sen de "amin" dedin.

Şimdi, mukadder bir suskunluğun içindeyiz.
Sözler bekliyor, zaman bekliyor,
Kalpler olgunlaşsın diye,
İmtihan geçsin, sabır yerini bulsun diye.

Saklayalım bu sırrı zamana,
Rüzgâr duymaz, yağmur anlatmaz,
Aile bile bilmez henüz.
Zira bazı kelimeler yalnızca kalbin içinde çiçek açar.

O gün,
Sen korkularından arınmış,
Ben teslimiyetimle berraklaşmış olunca,
İşte o gün, iki seccade arası bir bakışta,
Başlar asıl hikâyemiz.

O zamana dek,
Dualar arasında bir sır gibi yaşasın ismimiz.
Ve Allah şahidimiz olsun:
Sadakatimiz birbirimize değil,
Sadakatimiz, önce O'na olsun.

--

Kara Çocuk 2

Ötelerden Bir Ses

Kendimden geçtim, bulamadım beni,
Sordum kim bu diye,
Dediler mum gibi eriyip dondu yüreği.
Anlamaz onlar sebab-i kederi,
Kalmadı mı artık soranı, seveni?
Bilemem yol uzun ve karanlık,
Aldı gömdü beni toprağa.
Ya filiz, ya da gübre olacak bedenim,
Ama ruhum kaldı seninle, gidemedi.

Ötelerden izledim artık seni,
Görme beni, üzülmeyinler bu cesedi.
İster can, sadece ardından dua eden,
Beni hatırlayan değil, ruhuma dua eden arar beni.

Kara Çocuk 2

Ramazan Geldi

Geldi Ramazân, nur ile doldu cihân,
Rahmet-i Rahmân, âleme sundu ihsân.

Âşık-ı sâdık, secdeye erdi safâ,
Zikr ile coştı, nûra kesildi semâ.

Oruçla arınır, gönüller pâk olur,
Cennet-i a'lâ, mü'mine vâd olur.

Sabr ile pişer, aşk ile yanar beden,
Hakk'a yakınlık, kalbe sunar bir eden.

Sahurda nûr iner, iftarda hikmet uçar,
Her lokma şükrân, aşk ile kalbi açar.

Gün, sabr-ı cemîl, gece niyâz-ı şerîf,
Gönül secdede, aşk ile buldu tarif.

Kadir'de sır gizli, bin geceye bedel,
Rûhuna nûr iner, ârif olan sezer.

Şehr-i siyâm budur, nefsinin kahret ki sen,
Hakk'a varan yolun, aşk ile hâk ola ben.

Kara Çocuk 2

Sana Sessizce Yaklaştım

Sana sessizce yaklaştım,
Bir dağın gölgesinden geçer gibi,
Bir çiçeğin duasına konar gibi...
Sen bilmeden,
Ben seni kalbime alırken,
Rüzgârdan bir tül geçiyordu alnımdan.

Gecen ürkekti senin,
Benim gecem sabırla örülmüştü.
"Düşerim" dedin ya hani...
Ben seni düşmeden tuttum da,
Belki de bu yüzden hissetmedin
Avuçlarımdaki seheri.

Gözlerin dua gibiydi,
Ben o duanın ortasında
Sessizce secdeye vardım.
Bir kelimenin ucunda titreyen seni,
Bir harfin hüznüyle üzerime giydim.

Şimdi hangi sokak ılsansa,
İçimdeki şehir
Senin adını anıyor.
Bir çocuk ağlasa,
Senin gözyaşın düşüyor
Avuçlarıma.

Ve ben diyorum ki:
"Allah'ım...
Ben onu tanımadan önce de seviyordum
Ama şimdi,
En çok ondan uzak kalmaktan korkuyorum."

Bir dağ sustuğunda,
Bir kuş, sabahı uykusuz geçerken,
Bir anne, evladına dua ile sarıldığında
Sana benzeyen bir sevgiyle bakıyor dünya.

Sen uzaklaştığında değil,
Ben uzaklaştığımda anlıyorum
Yakınlığın neye benzediğini.
Ve şimdi kalbimi
En çok
Senin için susuyorum.

Kara Çocuk 2

Sen Beni Bilirken

"Kal ya da git ama lütfen bana bir daha
belirsizlik zor deme..."
dedin ya,
ben zaten o belirsizlikte sana inandım.
Çünkü ben sana hep vardım,
henüz adımı bilmeden önce bile içimden geçen sendin.
Senin korkuların varken bile,
ben senden korkmadım.
Çünkü korkularının ardında beni incitmemek için
gösterdiğin o ince çabayı gördüm.

Sen "sevmenin düğmesini icat ettim" dedin,
biliyor musun, o sözde bile bir umut gizliydi.
Senin için sevmek kolay değildi belki,
ama ben seni kolaydan değil, derinden sevdim.
Yangına girmeyi teklif ettin gibi oldu,
ama ben o yangını cennet gibi sevdim.
Yeter ki sen elimi bırakma.

Beni o kadar bildin ki...
Hangi gün saçımla oynadığımı,
hangi taşı görüp sustuğumu,
nasıl biri olmaktan korktuğumu...
Sen söyledin,
ben şaşırdım.
Çünkü ben bile kendime bu kadar dikkat etmemiştim.
Sen beni gözümünden değil,
içimden okudun.
Ve bu yüzden ben seni sevdim.

"Ben seni daha seni sevmeden önce seviyordum..."
dedin ya...
Ben de sana şöyle diyebiliyorum artık:
Sen beni bilmeden bildiğin için sevdim seni.
Çünkü bazen tanımak yetmez,
bazen hissetmek gerekir.
Ve sen hissettin.
Ben orada kaldım.

Uzaktan seviyorum seni, dedin...
Ben sana yakınsan bile dua gibi sessizdim.
Sen beni uzaktan severken,
ben sana içimden yürüdüm.
En sevdiğim şiiri paylaştın,

ben o šiiri yıllardır kimseye anlatmadım.
Sen nasıl da bildin...
Ben orada teslim oldum sana.
Sessizce, sakince, sonsuzca.

Efendim...
Bana "biraz korkuyorum" dediğinde,
ben o korkunu bile şefkatle öptüm içimden.
Çünkü sevmenin bin bir hâli varsa,
ben seni her bir hâlinde sevdim.
Sen susarken bile sevdim.
Sen kaçarken bile bekledim.
Sen "yoruldum" dediğinde,
ben "o zaman sadece kal, ben severim" dedim.

Benim en büyük inancım:
Senin sevmeye değer olduğuna olan inancım.
Gitme isteğini bile anlayarak sevdim.
Çünkü sevmenin bir şekli de,
gitme ihtimaline rağmen kalbinde kalmakmış.

Ve ben kalacağım.
Çünkü bu artık bir aşktan ibaret değil,
senin varlığını anlamakla, kalbini yanında taşıyabilme cesareti arasındaki bir yolculuk
bu.
Sen inandığında değil, inanmayı denediğinde bile
yeterince güzel olduğunu gördüm.
Ve ben seni, sadece bugüne değil,
bir gün senin de kendine inanacağın yarına duyduğum umutla sevdim.

Kara Çocuk 2

Suskun Bir Ay Altında

Ben seni unutmaya değil,
Sende eksilmeye çalışıyorum.
Her gece, isminden bir harfi Daha az anarak uyuyorum.
Ama harflerin kendisi hâlâ sen.

Ben seni, Bir hücrenin içine mühürlenmiş ışık gibi sevdim.
Yandım, ama aydınlatamadım.
Ve her sabah, başka bir karanlığın altına doğdum, Senin susuşunu omzuma kefen diye aldım.

Her hatıranda kendime gömüldüm,
Dilsiz dualarla, içime çöktüm.
Gözlerimde büyüyen bir sükûtle
Ne zaman gelse adın,
Kalbim yeniden sürgün yedi geceye.

Zaman, seni benden çekip alsa da
Benliğimde yer etmiş bir dua gibi kaldın. Eksilmiyorsun—
Sadece başka bir rüzgârla savruluyorsun
Ama içimde hâlâ aynı ses: “O döner mi?”

Ve şimdi, Belki yeni bir yağmur iner kalbimizin üstüne,
Ay ışığıyla yıkanır gecenin kırık yerleri.
Dua et, korkma — hâlâ mümkündür her şey,
Çünkü en sessiz anlarda bile
İsmi fısıldar içimde bir umut.

Kara Çocuk 2

Şem'î Hâle

Ağaç dalları eğilmiş, bakıyor pür-hâleye,
Gök sefâ çekmiş, nazar kılmış o meh-işgâleye.

Aşk ile yanmış gönül, nûr olup düşmüş semâ,
Bir tecellîdir zuhur eyler bu âb-ı bâleye.

Ârifin cânı fenâda, her nefes sır perdesi,
Düştü cânâ bâkîye, erdi o ol mâleye.

Ey hakikat pür-kemâl, bir nazar eyle yetîme,
Nûr-i Rahmân'ı dile, aşk ver o bî-hâleye.

Gönlüm üryân gezdi deryâ, âb-ı kevser içmeye,
Her nefeste yandı cân, düştü aşkın sâleye.

Sûkût eyler cümle eflâk, lîk aşk her dem söyler,
Bu cihân fânî fakat bâkî kalır meh-mâleye.

Zerre idim, şem' oldum, düştüm aşkın lâleye,
Aşk-ı Hak'ta yok olan, erer ancak hâleye.

Varlık biter, aşk kalır, nûr olur cân cân içinde,
Bâkî olan haktır ancak, fânî düşer mâleye.

Kara Çocuk 2